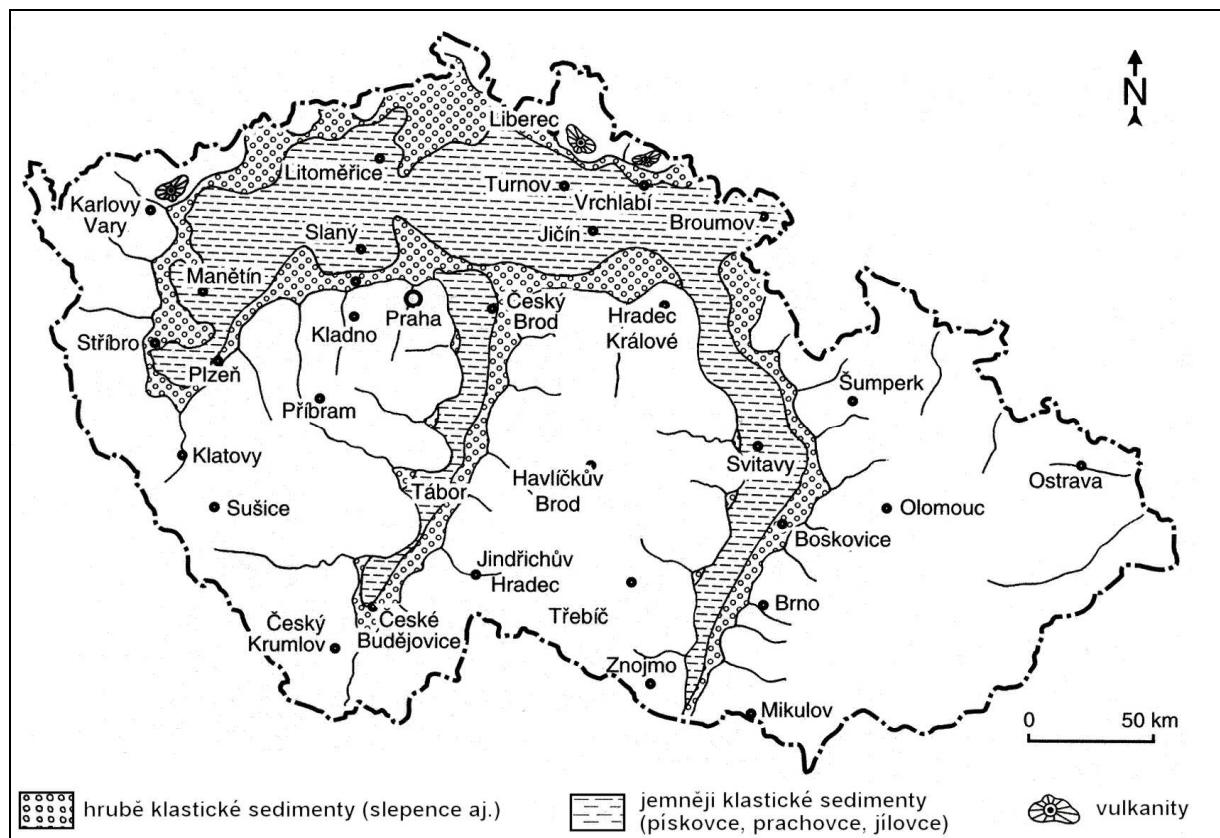

10. Limnický permokarbon

Leží diskordantně na dílčích jednotkách všech výše zmíněných oblastí, největší rozsah mají jeho sedimenty v oblasti středočeské a lužické. Mocnost může přesáhnout i 3000 m (dolnoslezská pánev, boskovická brázda). Výhradně kontinentální (jezerní, jezerně deltová, říční, proluviální) sedimentace je doprovázena „melafyrovým“ vulkanismem, chemicky jde ale o bazaltické andezity, rovněž jsou přítomny kyselé ryolity a ignimbity – např. ve Vraních a Javořích horách. Sedimenty jsou reprezentovány obvykle nápadně červenohnědými slepenci, arkózami, břidlicemi, zajímavé jsou obzory pestrých tufitických hornin se silicity, hojnými rostlinnými zbytky a nálezy fosilních krytolebců. Komplexní zpracování limnického permokarbonu je v práci Peška et al. (1998).

Pokud jde o rozšíření limnického permokarbonu v jednotlivých oblastech, jen nepatrně je zastoupen v oblasti krušnohorské u Brandova a Mikulova. Rozsáhlé výskyty jsou v oblasti středočeské (od Z k V jde o pánev manětínskou, plzeňskou, žihelskou, rakovnickou, kladenskou, roudnickou, českokamenickou a mšenskou). Klasická území představují permokarbonské pánve v lužické oblasti (podkrkonošská, dolnoslezská a mnichovohradištská). V prostoru moldanubika je to blanická brázda zachovaná jen zčásti, prakticky zcela oddělená byla jihlavská brázda, jejíž pokračování zřejmě představuje výskyt permu v Železných horách u Seče a Kraskova. Na styku brněnského masivu s moravikem a moldanubikem leží třetí a nejzachovalejší boskovická brázda, která přechází sz. od Městečka Trnávka (malonínské hrástě) až k Potštejnu do brázdy poorlické.

obr. 1: paleogeografická rekonstrukce sedimentačních prostorů koncem stephanu a ve spodním permu (převzato z: Chlupáč et al. 2002)

Opakovací otázky k tématu:

1. Hlavní litologická náplň limnického permokarbonu.
2. Rozšíření limnického permokarbonu v jednotlivých oblastech.